

Hồi 09

Thần Kiếm Thư Sinh

Ngọc Kỳ và Thần Kiếm Thư Sinh vẫn đứng im bất động, không hề tỏ ra nao núng.

Khương Chí Trung kinh hãi đã dừng bước. Thanh Hoa từ phía sau lo lắng cho Ngọc Kỳ nên định chạy về phía Ngọc Kỳ.

Chí Trung ngăn lại nói:

- Dừng vọng động, đợi một lát.

Nhìn thấy hai con quái vật và quỷ Hắc Vô Thường tiến gần đến, Thần Kiếm Thư Sinh thất kinh khiếp vía, y thối lui ra sau hai bước đến bên người Ngọc Kỳ và giơ kiếm lên.

Bọn quái thú vẫn tiến gần đến. Con quỷ Hắc Vô Thường bỗng phát ra một tràng cười rợn tóc gáy vang rền bốn phía lắc lắc cái lưỡi đỏ lòm.

Hai con quái thú cũng rống lên những tiếng đinh tai nhức óc.

Bất thành linh Ngọc Kỳ lao tới thét lớn:

- Các người giả thần mạo quỷ, uy hiếp không nổi chúng ta xâm nhập Hồ Trảo Sơn đầu. Khôn hồn mau tránh ra.

Hắc Vô Thường nhổ mạnh cái lưỡi bay đi đồng thời soạt soạt hai tiếng vang lên, tức thì hai chân trước của Hắc Vô Thường bay tới Ngọc Kỳ, khí thế cực mạnh.

Ngọc Kỳ không vội né, mà chàng vung kiếm phát tròn một cái, tức thì hai cái chân giả đó chuyển hướng bay về phía bọn quái thú bay tới rất nhanh.

Ngay lúc đó, cái áo đen dài trên người Hắc Vô Thường tự động rơi xuống đất, thân hình cao hai trượng trước đó chỉ còn lại tám thước. Cây Câu Hồn bài trong tay y

vươn tới tiếp sau là đôi chân giả phía sau phóng ra vun vút về phía Ngọc Kỳ.

Thần Kiếm lúc này đang ở phía sau Ngọc Kỳ, đột nhiên y sử dụng thân pháp cực nhanh nhảy bổ vào Ngọc Kỳ.

Thanh Hoa phía sau thấy vậy vừa kinh hãi vừa giận dữ, nàng cũng nhanh không kém vung kiếm nhắm vào phía sau lưng Thần Kiếm Thư Sinh điểm tới.

Hai con quái thú ở hai bên cũng nhảy bổ vào Ngọc Kỳ.

Thấy tình thế nguy hiểm muôn phần, Chí Trung vội xuất thủ phóng ra Phi Ngư Thích, như hai tia điện nhắm quái thú bay tới.

Con quái thú bên trái như thấy có tia điện xẹt vào mắt nó, vội đưa móng vuốt lên phủi phủi định gạt tia điện ra. Tức thì tiếp liền một Phi Ngư Thích thứ hai đã bay tới xuyên vào bụng nó.

Phập một tiếng. Con quái thú rống lên vô số âm thanh kinh dị chói tai.

Còn con quái thú bên phải cũng bị trúng một Phi Ngư Thích vào mắt nó còn đang loay hoay phủi đi. Thì Ngọc Kỳ đã vội lao tới.

Biết nó đang bị thương, nên Ngọc Kỳ liền vận hết nội lực, tung ra một chỉ đồng thời vung kiếm đâm tới.

Chiêu kiếm và chỉ lực của Ngọc Kỳ vừa đánh ra đừng nói là quái thú dù là đá tảng cũng phải tan nát nữa là.

Bình một tiếng nổ đing tai. Con quái thú ngã nhào xuống đất bụng vỡ toác, lông trắng bay tứ phía.

Chí Trung lao tới la lớn:

- Con quái thú này là người giả thành.

Bấy giờ Thần Kiếm Thư Sinh và Thanh Hoa đang đối phó với con quỷ Hắc Vô Thường.

Cây Câu hồn bài trong tay Hắc Vô Thường vun vút tấn công Thần Kiếm đồng thời bắn ra vô số phi châm vào Thần Kiếm.

Thần Kiếm Thư Sinh hốt hoảng quay kiếm nhún xuống đất, bật người lên tránh phi châm.

Lúc ấy Thanh Hoa ở phía sau vung tay một cái vung ra một chưởng cực mạnh. Lạ thay các phi châm như một khối nam châm vô hình hút lại, rơi xuống đất lả tả, còn một số khác thì bay ngược trả lại cắm vào người quỷ Hắc Vô Thường.

Thanh Hoa tranh thủ lao tới tấn công liền, hợp với Thần Kiếm Thư Sinh đang ra chiêu trước mặt con Hắc Vô Thường.

Thanh Hoa hét lớn:

- Phải bắt sống nó!

Thần Kiếm Thư Sinh lúc ấy đang ra chiêu Hoa Trung Thổ Nhụy liên tiếp tung ra năm chiêu kiếm đánh tới. Bỗng nghe Thanh Hoa hét: “Phải bắt sống!” Y tức thì vận công xuất chiêu Tô Tần Bối Kiếm xung mãnh vô cùng, chiêu kiếm biến ảo lợi hại đâm vào bụng con Hắc Vô Thường nghe một tiếng phập.

Hắc Vô Thường cố lấy tay ôm bụng ngăn nội tạng phọt ra từ vết rách do kiếm của Thần Kiếm.

Hắc Vô Thường một tay ôm bụng, tay kia buông đánh tách rơi xuống ống chân dài năm tấc màu đen. Đoạn nó rú lên những tiếng đau đớn khiếp hãi, run rẩy, đứt quãng thều thào:

- Thiếu... công... người...

Đoạn ngã nhào xuống mặt đất.

Lúc ấy Thanh Hoa thu kiếm quay người lại, luồng nhân quang như điện của nàng nhìn xoáy vào Thần Kiếm Thư Sinh.

Thần Kiếm Thư Sinh vội vàng cung tay nói:

- Xin lỗi Triệu cô nương. Tại hạ đã lỡ tay.

Thanh Hoa gằn giọng:

- Dương đại hiệp, lúc này tên Hắc Vô Thường vừa gọi người chẳng?

Thần Kiếm sắc mặt trắng nhợt, nhưng vội trấn tĩnh ngay, cười nói:

- Tại hạ không hề...

Bỗng coong một tiếng. Thần Kiếm chống kiếm ngã quỵ xuống, tay trái ấn vào đùi phải vẻ mặt đau đớn.

Ngọc Kỳ lúc này thất kinh vội chạy đến đỡ y dậy, biến sắc kêu lạc cả giọng:

- Đại ca, có chuyện gì vậy? Huynh... huynh...

- Ta... Ta trúng phải độc chân... đùi phải...

Thì ra trước khi ngã xuống chết, tên Hắc Vô Thường đã bất ngờ phóng ra một phi châm mà mắt thường không thể nhìn thấy nhắm vào Thần Kiếm Thư Sinh.

Ngọc Kỳ xem xét thương thế của Thần Kiếm, bỗng chàng thất kinh, la lên:

- Trời! Nguy rồi, là Ngưng Huyết Chi Độc... Đại ca...

- Không sao, hiền đệ cứ để ta từ từ vận công trị thương.

Chí Trung cũng đến xem xét thương thế, nói:

- Loại phi tiêu này lúc bắn ra không có tiếng, có thể bay ra hơn năm trượng, có thể phá khí công hộ thân của bất cứ ai. Xem ra đây là loại Đoạt Hồn Thần Đồng một loại phi tiêu cực độc trong Ngưng Huyết Châm ám khí của hòa thượng khốn kiếp ở Câu Lậu Sơn, Bách Độc Long Huyện Hàm chi vật. Bất cứ là người hay vật, trúng phải ngưng huyết châm, tức thì máu trong người sẽ từ từ đông lại mà chết. Ngoại trừ độc môn thuốc giải của Bách Độc Long ra thì chỉ có Thiên Niên Huyết? Mới có thể giải được, nhưng hiện nay không thể có loại thuốc giải đó nữa, cách duy nhất bây giờ là...

Ngọc Kỳ lo lắng hỏi gấp:

- Là sao?

- Cho máu, như thế có thể kéo dài được tính mạng.

Lúc ấy Thần Kiềm bỗng kêu lên:

- Không xong rồi, ta không thể vận công được nữa, lẽ nào trời cao lại... tuyệt đường...

Ngọc Kỳ vô cùng lo sợ, chàng không kịp suy nghĩ, lập tức xé rách tay áo mình dùng móng tay rạch một đường sâu trên cánh tay đoạn kề tay vào miệng của Thần Kiềm Thư Sinh khẽ nói:

- Đại ca, hãy uống máu của đệ đi có thể giải được độc cho huynh.

Thanh Hoa và Tây Vi lúc ấy biến sắc thất thanh kêu lên:

- Kỳ ca, sao huynh khờ quá vậy? Trời ơi!

Lạ kỳ chưa, Thần Kiềm Thư Sinh vừa uống xong hai ngụm máu thì lập tức sắc mặt y từ trắng nhợt chuyển sang màu hồng trở lại phần da và các cơ nơi đùi phải lúc trước màu tím đen cũng từ từ trở lại bình thường.

Chí Trung lúc này bịt lại vết thương cho Ngọc Kỳ nói:

- Được rồi, hiền đệ ra nơi các vị cô nương kia phục thuốc đi.

Chí Trung lúc này bịt lại vết thương cho Ngọc Kỳ nói khẽ bằng một loạt âm ngữ chỉ có họ mới hiểu mà thôi.

- Kỳ ca, huynh cứu hần làm gì. Lúc nãy hần suýt nữa đã hại huynh rồi.

- Kìa, Hoa muội, vì tình vì nghĩa huynh mới làm như vậy, chẳng phải Thần Kiềm Thư Sinh cũng là bằng hữu với ta hay sao? Vả lại lúc nãy nhìn thấy tình hình nguy cấp, y muốn tiếp ứng mới làm như vậy để cứu huynh mà thôi. Có lẽ muội đã trách oan cho y rồi.

- Kỳ ca, muội biết huynh cao thượng, quang minh chính đại, suy bụng ta ra bụng người. Song muội đã nhìn thấy được ý đồ đen tối của hắc, cố ý gây bất lợi cho huynh đó.

- Không có lý nào, y không có lý do nào để hại huynh cả.

- Chẳng qua vì chúng ta chưa biết được thân phận của hắc minh bạch. Kỳ ca, còn hắc chưa có hành vi gây bất lợi cho huynh, chỉ vì thời cơ chưa tới mà thôi.

Ngọc Kỳ vẫn không tin, chàng trầm ngâm một chút đoạn nói:

- Không thể nào, đàn chủ của Vô Vi bang là Tiêu Dao đạo nhân, rất có thể cũng là đệ tử của Ất Thanh yêu đạo. Nếu quả như vậy. Ất Thanh yêu đạo hẳn nhiên là bang chủ của Vô Vi bang, muốn giết huynh chính là Vô Vi bang. Nhưng Thần Kiếm Thư Sinh đã nhiều lần giết người của Vô Vi bang, chứng tỏ y không phải là người của Vô Vi bang.

- Đó là vì thời cơ chưa tới. Vả lại hy sinh một vài tên tiểu tốt Vô Vi bang làm bình phong che giấu thân phận của y, lại có thể lấy được lòng tin của chúng ta. Cũng như tên giả dạng quỷ Hắc Vô Thường cũng chết một cách oan uổng dưới tay của y vì muội thấy trước khi chết tên đó có vẻ rất kinh ngạc dường như không ngờ đến chuyện có thể xảy ra. Tên giả dạng Hắc Vô Thường dầu gì cũng không thoát khỏi tay chúng ta, y cần gì phải giết hắc để lấy lòng tin của chúng ta chứ.

- Nguyên nhân chính là điểm đó, y muốn giết người diệt khẩu.

- Hoa muội, lời của muội có lẽ quá cực đoan, áp đặt cho y thôi.

- Muội thật không còn cách nào để thuyết phục được huynh, chỉ mong rằng sau này huynh đừng quá tin tưởng, thân cận với y nữa.

- Hoa muội, đa tạ muội đã quan tâm. Huynh biết tự bảo trọng mà.

Lúc ấy Phi Hồng, Dật Điện đang xem xét tử thi của hai con quái thú, thì ra bên trong là hai tên đại hắc cải trang thành.

Bá Vạn Niên và Châu Lam cũng đang xem xét tử thi con Hắc Vô Thường, Bá Vạn Niên nói:

- Hình như là một tên hòa thượng giả trang thành.

- Không chỉ là một lão già cổ lai hy thôi.

Chi Trung cầm ống châm màu đen mà Hắc Vô Thường đánh rơi trước khi chết lên, xem xét bỗng la lên:

- Quái lạ, Bách Độc Long Chi Vật sao lại có được trong tay tên giả mạo Hắc Vô Thường vậy cả?

Tây Vi này giờ im lặng cũng lên tiếng:

- Đoạt Hồn Thần Đồng là một trong những loại ám khí kỳ độc của Bách Độc Long Huyện Hàm, loại ám khí này rất ít kẻ biết đến. Trên giang hồ các cao thủ rất coi trọng vũ khí, phi châm của mình, không hề trao đổi bừa bãi bao giờ. Xem ra Bách Độc Long và tên giả mạo Hắc Vô Thường này nhất định có giao tình qua lại, vì như vậy Bách Độc Long mới đem phi châm của mình cho y.

Ngọc Kỳ hỏi:

- Như vậy Bách Độc Long cấu kết với tên này hai chúng ta sao?

Tây Vi nói tiếp:

- Bách Độc Long có giao tình với Ất Thanh, như vậy tên này ắt hẳn là thủ hạ của Ất Thanh yêu đạo.

Bấy giờ Ngọc Kỳ vội nói lớn:

- Chúng ta mau xông vào, thời giờ không còn kịp nữa.

Đoàn người vội dồn bước, Thần Kiếm Thư Sinh lúc này đã bình phục, miệng không ngớt cảm ơn Ngọc Kỳ. Y vẫn đi phía sau Ngọc Kỳ, nét mặt biến đổi khó lường, không ai có thể đoán được y đang suy nghĩ điều gì. Đoàn người cẩn thận, dè dặt từng bước, nơi đây quang cảnh âm u, chốc chốc lại thoáng qua bóng ảo quỷ mị, trên các sườn núi thỉnh thoảng lại phát hiện những nắm xương người. Có thể đoán, nếu như không có tuyết phủ trắng khắp nơi, có lẽ đâu đâu cũng có các bộ xương người nằm rải rác suốt một vùng núi.

Đi một lúc sau thì gần đến vùng trung tâm của Hồ Trảo Sơn. Bỗng phía trước bốc lên một luồng hơi nước. Luồng hơi nước bốc lên lan rộng khoảng bảy, tám?

Ngọc Kỳ giờ kiếm chỉ vào đám sương hơi nước ấy nói:

- Đám khí đó là từ miệng địa hỏa huyết khẩu ở dưới đất bốc lên, chắc chắn hang Hồ Khẩu Nhai chính ở đây, sào huyết của Tiểu Diêm La cũng ở đâu đây thôi. Nhưng sao vẫn không thấy bóng dáng của chúng.

Chỉ Trung quan sát xung quanh nói:

- Bọn chúng để cho chúng ta bình an đến nơi đây, chắc chắn bên trong sẽ có mai phục cực kỳ nguy hiểm. Sống hay chết giờ đây chỉ còn có một con đường duy nhất là tiến lên phía trước. Xin chư vị lưu ý, vạn nhất có xảy ra chuyện gì đội ngũ phân tán thì về sau cũng xin tụ họp lại ở đây.

Ngọc Kỳ cũng la lên:

- Chúng ta cùng xông vào.

Thần Kiếm Thư Sinh cũng nói:

- Đi thôi.

Bất thành linh vang lên một tràng cười rùng rợn, đoạn xuất hiện hàng loạt lá cờ đào màu đỏ chắn ngang các yếu đạo thoát ra cốc.

Đoàn người Ngọc Kỳ vẫn tiến vào, đi một đoạn bỗng thấy trên vách đá có một phiến đá rộng khắc chữ “*Cực lạc thế giới – Diêm La chi cốc*”.

Chí Trung cười lớn:

- Ha! Ha! Đây là thiên đàng và cũng là địa ngục, cơ may của chúng ta cũng không tệ.

Ngọc Kỳ cũng cười nói:

- Dù là thiên đàng hay địa ngục, ta cũng quyết xông vào, xem thiên đường địa ngục thực sự ra sao.

Thần Kiếm Thư Sinh cười nói:

- “Hạnh sinh bất sinh, tất tử bất tử”, may mắn sống được lại không sống nổi, tưởng chết chắc song lại không chết, đường sinh tử chúng ta mỗi người đều có một nửa cơ hội. Xông vào!

Thanh Hoa nghe vậy liền nói:

- Dương đại hiệp kiếm thuật tuyệt cao, danh xưng Thần kiếm có lẽ chữ tử không nên nói ra, đại hiệp chắc không có duyên với chữ tử, cơ hội sinh lại vô cùng thịnh sâu. Dương đại hiệp, xin miễn chấp đây chỉ là lời nói hồ đồ của tiểu nữ.

Miệng nói tuy khiêm nhường như thế, nhưng ánh mắt của nàng xoáy mạnh một cách lạnh lùng vào Thần Kiếm.

Thần Kiếm Thư Sinh nhìn tránh đi nói:

- Lời nói sinh tử cơ hội mà tại hạ vừa nói cũng là lời hồ đồ, nếu Hoa cô nương có lòng nghi ngờ, tại hạ cũng vô phương giải bày.

Ngọc Kỳ thấy họ có vẻ bất hòa căng thẳng quá, vội xen vào nói:

- Cho dù là sinh hay tử cũng không làm nản chí chúng ta. Mau đi thôi.

Đoàn chàng đi lên phía trước dẫn đường.

Khi đi đến một khối đá khổng lồ, chàng bỗng ngửa mặt hét lớn:

- Chủ nhân đã là Tiểu Diêm La danh chấn giang hồ, hà cớ gì lại hèn nhát như vậy, mau chui ra đây trả lời đi.

Từ đâu đó vẳng vang lên một giọng cười rùng rợn thê lương.

Mọi người đều chưa ai lo sợ gì cả, nhưng duy chỉ có Thần Kiềm là biến sắc song vì y cũng đi đầu như Ngọc Kỳ nên không ai phát hiện cả.

Ngọc Kỳ không thấy ai trả lời bèn vung kiếm tiến tới.

Lát sau Tây Vi lên tiếng hỏi:

- Kỳ ca, bên trong không có trận đồ chứ?
- Trước mắt khó có thể nói chắc được. Cơ hồ không có thì phải.

Thần Kiềm hỏi:

- Hiền đệ, đệ có biết qua Kỳ Môn Sinh Khắc tuyệt học về trận đồ sao?
- Tiểu đệ biết sơ qua.

Huynh thật khâm phục. Đệ quả là bậc kỳ tài.

Nói đoạn y đi gần đến bên Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ lúc này đã nghe lời Thanh Hoa nhắc nhở nên đã có ý phòng bị. Chàng một mặt vận công, một mặt để ý cử động của Thần Kiềm.

Mọi người lại vòng qua phiến đá khổng lồ thì thấy phía sau có hai lão già vận bạch y đang ngồi trên tuyết. Một lão tay cầm gậy Bàn Long chính là Hận Phá Thiên, một người kia trẻ hơn, mũi thẳng miệng vuông, hồng quan đầy đặn, nét mặt có vẻ hiền từ, trình độ võ công lộ ra rất cao, dưới thắt lưng người này có giắt một thanh trường kiếm cổ.

Phía sau họ có hai đại hán vận áo bào gọn nhẹ. Người vận áo bào màu xanh da trời chính là Khâu Ứng Xương, kẻ mặc áo là một người trung niên nghe xưng họ Cát.

Vừa nhận ra Khâu Ứng Xương, Ngọc Kỳ la lên:

- Ủa! Là Khâu lão tiền bối?

Khâu Ứng Xương lộ vẻ vui mừng nói:

- Dương hiền đệ, xin nhìn bên kia.

Ngọc Kỳ quay lại nhìn thì thấy có tám tử thi vận bạch y che mặt, những tử thi ấy chính là đồng đảng của Tiểu Diêm La, lúc bấy giờ các thân ma ấy đã chết cứng. Song không thấy thương tích đâu cả.

Chí Trung và mấy người khác vừa đến vội rút kiếm ra phòng bị. Lúc ấy Ngọc Kỳ tiến đến gần Khâu Ứng Xương cười nói:

- Khâu lão tiền bối, vẫn bình an vô sự chứ >

Giang hồ khách Khâu Ứng Xương vội vòng tay thi lễ nói:

- Đa tạ, hiền đệ, xin hãy ra mắt Hận Phá Thiên và...

Lão già vẻ mặt hiền từ ngồi kế bên Hận Phá Thiên lúc ấy liền lên tiếng:

- Lão phu chu du tứ hải, không muốn can dự vào chuyện thế sự, không muốn lưu danh, nay để tiện xưng hô, cứ gọi lão phu là Cô Lão Nhi.

Lúc này Hận Phá Thiên nhìn Thần Kiếm nói:

- Tiểu huynh đệ người còn chưa quên nổi nhục trên Thúy Vân Đỉnh, phải không?

Trong lòng còn chưa phục chứ gì? Thôi, bỏ đi, lão phu hôm nay ngăn các người mạo hiểm coi như lấy ân báo oán vậy.

Ngọc Kỳ biến sắc hỏi:

- Tiền bối muốn ngăn cản chúng tôi ư? Tại sao chứ?

- Đúng vậy Vì phía trước nguy hiểm vô cùng.

Ngọc Kỳ hỏi một cách cương quyết:

- Tiểu Diêm La không uy hiếp chúng tôi được, hướng chi văn bối còn mấy bằng hữu đã lọt vào tay chúng.

Hận Phá Thiên nghiêm mặt nói:

- Hồ Trảo Sơn nơi đây vốn có độc khí, khiêu dụ các người đến đây, không phải là Tiểu Diêm La, Tiểu Diêm La cũng chỉ là một gã khờ bị chúng lừa mà thôi.

Ngọc Kỳ kinh ngạc la lên:

- Không phải Tiểu Diêm La sao?

Thần Kiếm Thư Sinh cười lạnh, nói:

- Cái lão ma đầu này, lại ăn nói hồ đồ.

Hận Phá Thiên trừng mắt nhìn y, đoạn nói:

- Hồ Trảo Sơn vốn trước kia là cốc động của Tiểu Diêm La quả thật là một tên đồ tể hung ma khát máu, nhưng về sau y đã rửa tay gác kiếm, cải tà qui chính, còn có giao tình với Thiếu Lâm đương kim phương trượng. Vả lại, y không có nhiều đồng đảng như thế đâu.

Ngọc Kỳ lại hỏi:

- Vậy xin hỏi lão tiền bối có biết ai làm việc này không?

- Lão phu cũng lần không ra. Bọn người này hành sự vô cùng dị thường, tàn nhẫn, không cách nào cạy miệng chúng được.

Cô Lão Nhi lúc này nói:

- Nguyên Cô Lão Nhi ta cũng muốn giúp Dương thiếu hiệp, định ra tay giết sạch chúng, nhưng trong tay chúng có con tin là bằng hữu các người. Nếu chúng ta tiến vào hạ thủ, bọn chúng dọa sẽ giết con tin, mấy người lão phu không thể vì muốn giúp người hóa ra lại làm lỡ việc của người. Hơn nữa Cô Lão Nhi ta có ân oán với thiếu hiệp, lợi hại tương quan.

Ngọc Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Cô Lão Nhi lão tiền bối có ân oán gì với văn bối?

Cô Lão Nhi nói:

- Bây giờ không thể nói ra, chỉ biết rằng lão phu ở đây sẽ trợ giúp thiếu hiệp.

Hận Phá Thiên nói:

- Đi thôi, lão phu sẽ đưa các người một đoạn.

Họ đi hơn một dặm, thì bỗng phía trước nơi mép rừng đá kỳ dị xuất hiện một bọn người vận bạch y che kín mặt chỉ chừa đôi mắt, chúng có hơn ba mươi người, khí giới đàng đàng.

- Ha ha! Kẻ nào dám cản đường Hận Phá Thiên lão phu sẽ phải chết.

Nói đoạn, Hận Phá Thiên nhún mình phóng tới vung gậy Bàn Long tiến đánh.

Ba tên vận bạch y cùng hợp lực đánh ra chiêu Trầm Sơn Phách Sơn, tức thì cuồng phong bốn phía cuộn tới.

Bùng! Tiếp đó Hận Phá Thiên lại ra chiêu Độc Long Xuất Động khí thế như một con giao long dũng mãnh vô cùng, đồng thời cười lớn:

- Lão phu biết rồi. Đường đường một Cửu Nghi sơn Hồng Y Diêm Bà, nay lại cỡi hồng y mặc vào chiếc bạch y hèn hạ.

Hận Phá Thiên vừa nói dứt thì cây Tử Long quả của Diêm Bà xoay tròn tạo nên một vòng ảnh biến ảo không lường đến Hận Phá Thiên.

Thân pháp Hồng Y Diêm Bà nhanh như điện xẹt. Nhưng không ngờ, cây Bàn Long của Hận Phá Thiên đã nhanh hơn đánh trúng vào vai Diêm Bà. Diêm Bà thét lớn một tiếng đinh tai ghê khiếp, phóng như bay mất hút vào rừng đá.

Hai bên bạch y lúc này thấy Diêm Bà thất thu liền phóng ra ứng cứu.

Không ngờ Hận Phá Thiên thuận tay quét ngang gậy Bàn Long sức như khai sơn phá thạch, mạnh mẽ vô cùng.

Á! Á...

Hai tên bạch y rú lên kinh hãi, thân người bị hất văng ra xa hơn ba trượng, máu tươi bắn ra tung tóe, cả thân người đổ nhào xuống đất.

Ngọc Kỳ vừa hạ thủ xong một tên bạch y, tức thì hai tên khác phóng tới tấn công chàng từ phía sau.

Ngọc Kỳ vốn tin mắt, chàng tức thời xoay người đánh liền ra chiêu Huệ Tinh Hoàn Diệm, chưởng lực như bài sơn hải đảo nhắm hai tên bạch y chưởng tới.

Hai tên bạch y trúng chưởng lão đảo té nhào, nhưng chúng công lực ghê người trước khi chết còn cố sức đánh ra một chưởng thí mạng. Bùng! Ngọc Kỳ cảm thấy trước ngực chấn động, tuy có vận công hộ thân, song chàng cũng cảm thấy khí huyết xung loạn. Lúc ấy một tên khác nhắm ngay lưng chàng đánh ra chiêu Lực Phách Hoa Sơn. Nhưng Ngọc Kỳ nhanh mắt xoay ngược chuôi kiếm nhanh như cắt đâm ngay vào bụng y.

Bất thần một cây phát trần của một tên bạch y khác đã liên tiếp đánh tới chiêu thức trông rất bình thường song oai lực rất khủng khiếp. Ngọc Kỳ vừa định vùng kiếm phá chiêu, thì cây phát trần đó đã uyển chuyển biến ảo vô lường quán chặt lấy kiếm của Ngọc Kỳ. Chàng không cách nào thu kiếm lại được. Ngay tức khắc lại cảm thấy một mũi kiếm khác của đối phương đã đến ngay trước ngực. Ngọc Kỳ kinh hãi, thầm kêu lên: “Nguy rồi!”

Bỗng coong một tiếng đinh tai.

Vai trái của chàng bị rách một đường kiếm, máu tươi ứa ra thấm ướt nơi vai áo.

Ngọc Kỳ nhắm mắt định thần, thì ra Cô Lão Nhi cứu chàng thoát tử.

Tên bạch y bị Cô Lão Nhi dùng tuyệt kỹ kiếm pháp bạt mạnh kiếm, song vẫn chưa làm rơi kiếm của y. Tên bạch y bị phản lực thối lui mấy bước.

Cô Lão Nhi biến sắc, thu kiếm lại hỏi:

- Các hạ có phải là Lưu Vân Tử Diêu Hiền?
- Đúng thì sao? Nhưng tiếc rằng bản đạo không phải.

- Đúng là các hạ. Kiếm pháp của các hạ không thể nào qua mắt được tại hạ đâu. Trong bốn vị đệ tử của lệnh sư chỉ có người và sư huynh Âm phong tán nhân Diệu Như mới có thể đỡ được chiêu vừa rồi.

- Sức sinh, ăn nói hồ đồ. Câm miệng đi.

- Được, đợi một lát, tại hạ sẽ cho lộ chân tướng của người.

Tên bạch y quát:

- Người là ai?

- Ta là ta chứ ai.

Nói đoạn Cô Lão Nhi vung kiếm xông tới.

Tên bạch y cũng hét lớn:

- Thực đáng chết.

Nói đoạn, y cũng múa kiếm xông tới.

Ngọc Kỳ ở bên ngoài nghe hai bên đối thoại bỗng nghĩ đến Thanh tự đàn chủ Tiêu Diêu đạo nhân vốn là đệ tử của Ất Thanh yêu đạo, biệt hiệu của y là Diệu Như, chẳng lẽ tên bạch y này là đệ tử thứ tư của Ất Thanh tên gọi Diệu Hiền hay sao?

Chàng đang nghĩ bỗng giật mình vì một tiếng coong! Cô Lão Nhi và tên bạch y nhảy ra hai phía.

Tên bạch y quát:

- Sức sinh, kiếm pháp của người xuất xứ giống như từ lão thất phu Cửu Chỉ. Người dường như rất giống tên sức sinh họ Cổ ở Khai Phong phủ.

Cô Lão Nhi cười nói:

- Ha! Ha! Lão phu tên gọi Cô Lão Nhi, không tin cứ hỏi Dương thiếu hiệp. Mau tiếp chiêu.

Tên bạch y hét lên một tiếng, phóng mình phi thân vào rừng. Từ xa vọng lại tiếng rít của y: "Sức sinh! Sau này ắt chúng ta có dịp gặp lại. Lúc ấy người sẽ phải lộ nguyên hình".

Cô Lão Nhi cũng cười lớn nói:

- Cô Lão Nhi đợi người đó. An tâm đi.

Bọn người Ngọc Kỳ tiếp tục tiến vào bên trong, đi hết khu rừng thì phía trước xuất hiện một khu đồi nhỏ. Đứng trên đồi là ba tên vận tử y bịt kín đầu chỉ chừa đôi mắt. Tên

bên phải vai đeo trường kiếm, tên bên trái tay cầm một cây roi nhuyễn tiên, tên ở giữa thân người to cao, bên trong lớp áo lộ ra bao kiếm.

Ba tên đại hán đứng yên bất động, quắc mắt nhìn bọn người Ngọc Kỳ.

Hận Phá Thiên cười như cuồng đại nói:

- Cô Lão Nhi, người có thấy hôm nay trong võ lâm có một hiện tượng kỳ quái hay không? Những cao thủ võ lâm lại phải giấu đầu che mặt hèn hạ như Hồng Y Diêm Bà lúc này một thời anh hùng, đã từng thét ra lửa, không ngờ ở nơi đây cũng cam tâm làm tay sai cho người.

Cô Lão Nhi nói:

- Lão đạo lúc này động thủ với tại hạ cũng là một bậc cao thủ tuyệt đỉnh, nay lại cũng giấu mặt làm tay sai cho người khác sai khiến.

Thần Kiếm Thư Sinh lên tiếng:

- Tiểu Diêm La là một trong những hung ma tuyệt luân, thủ hạ dưới tay y chẳng lẽ toàn là những kẻ hèn nhát như Diêm Bà hay sao?

Hận Phá Thiên trừng mắt nhìn y nói:

- Tiểu tử! Ta đã nói rồi. Tiểu Diêm La không có ở đây. Y không còn là hung ma trong vũ nội nữa. Những tên kia đều bị một nhân vật âm hiểm giấu mặt dùng độc khống chế buộc phải làm việc cho hắn. Thực đáng thương cho những cao thủ võ lâm này.

Ngọc Kỳ chỉ kiếm vào ba tên đại hán, quay sang Hận Phá Thiên hỏi:

- Lão tiên bối, họ cũng là võ lâm cao thủ sao?

- Chứ còn gì, tiếc rằng chúng đã không làm chủ được mình, cam tâm làm trâu chó, tay sai cho kẻ khác.

Lúc ấy bọn tử y rất tức giận, một tên gằn giọng quát:

- Lão bất tử! Người vừa nói gì?

Hận Phá Thiên nói:

- Ủa! Những thứ giấu đầu lộ đuôi chó các người cũng biết nói tiếng người sao?

Tên tử y thét lên một tiếng, phất tay áo nhún mình nhảy tới trước. Chỉ thấy như có một luồng đạo quang bay thẳng tới Hận Phá Thiên. Thì ra y định ra tay tát vào mặt Hận Phá Thiên.

Hận Phá Thiên là một trong Cửu đại cao nhân trong võ lâm, một thời đệ nhất kỳ tài. Tuy hành sự có phần kỳ quái, nhưng cũng quang minh chính đại võ công vào bậc

thượng thừa, không thua gì bạch đạo quần hùng Vương Sư. Hận Phá Thiên thật không thể ngờ đối phương lại táo tợn như vậy. Lão nổi giận lôi đình, mắt trợn ngược, đánh ra một chưởng như vũ bão.

Hai luồng kinh lực đụng vào nhau phát ra một tiếng nổ chấn động chung quanh.

Hận Phá Thiên lão đảo thất sắc, lùi ra ngoài.

Cô Lão Nhi, Ngọc Kỳ, Thần Kiếm đứng bên cạnh bị luồng kinh lực dội đến cũng cảm thấy lão đảo phải lùi lại mấy bước.

Tên tử y cũng bị dội ra, chân lún xuống đồng tuyết, tay phải buông xuôi, tay áo rách bươm.

Lúc ấy Hận Phá Thiên hừ lên một tiếng, cười nói:

- Thì ra là người, hèn gì người mới dám táo tợn như vậy. Cường khí của người đã luyện thêm tám thành hỏa hầu rồi đấy, thâm hậu lắm, suýt chút nữa có thể lấy mạng của lão phu rồi.

Đột nhiên bên phải cốc ở phía xa vang lên một tràng cười quái dị thê lương như quỷ khóc.

Hai tên tử y lúc này cũng vung kiếm và roi nhuyển tiên xông tới.

Tên cao lớn ở giữa lúc này cầm một cây búa lớn vung tới hét:

- Các người đến thật đúng lúc, hãy thử lưỡi búa mới mài của lão gia đây.

Cũng lúc ấy dưới đồi cũng lần lượt nhảy ra hơn mười mấy tên bạch y che mặt tiếp ứng.

Chí Trung khẽ phát tay, tức thì bốn người Thanh Hoa ở bên trái Bá Vạn Niên, Châu Cương ở bên phải, Giang Hồ Khách và người họ Cát ở giữa đều lần lượt vung binh khí chuẩn bị đối phó.

Tên tử y lúc này đấu với Hận Phá Thiên giờ đã cởi mặt nạ rút kiếm ra nói:

- Lão bất tử! Hộ thân thần công của người đạo này cũng tiến bộ lắm.

Hận Phá Thiên cười ha hả nói:

- Khốn kiếp, ném mặt nạ của người đi để lão phu xem người là thứ gì, giấu đầu rụt cổ như người mà đáng là một trong cửu đại cao nhân sao?

- Được, hôm nay người đã biết thì Tri Mệnh Tử ta đây sẽ lấy mạng của người.

- Ha! Ha! Súc sinh, hôm nay chúng ta có dịp gặp nhau thử xem công lực của ai đã tiến bộ hơn.

Tri Mệnh Tử từ từ giờ kiềm lên, quát:

- Chúng ta vốn không có ân oán với nhau, hôm nay người lại nhúng tay vào việc của ta, phạm vào điều cấm của võ lâm. Nhưng ta tiếc cho danh vị võ lâm anh hùng của người, tha cho người một con đường sống. Mau quay về đi.

- Trễ rồi. Bộ người không biết tính tình của Hận Phá Thiên ta hay sao. Người cũng là võ lâm anh hùng sao lại cam tâm làm tay sai cho người. Chủ nhân người là ai, lại có thể sai khiến được cả người. Lão phu muốn xem y thực sự có ba đầu sáu tay hay không?

Tri Mệnh Tử tiến lên trước hét lớn:

- Bần đạo không đấu khẩu với người nữa. Giờ người có đi không?

Hận Phá Thiên thêm cười lớn nói:

- Đi à? Ha ha! Người tưởng ta là loại người gì chứ? Muốn đi à, dễ lắm, người ngoan ngoãn cút trước đi, lão bất tử ta đưa những người này lên Hồ Trảo sơn xong cũng sẽ đi ngay không chậm trễ.

- Lão thất phu thật đáng chết, dám trêu gan bần đạo à?

- Ha! Ha! Ha! Ha ha. Người không nhớ năm ấy đấu nội lực người đã từng thua ta sao? Hóa ra giờ đây người đã tìm ra được người đỡ đầu cho nên đem ra dọa ta hay sao? Tri Mệnh Tử nổi giận hét lớn:

- Lão súc sinh khốn kiếp! Tiếp chiêu!

Tức thì y vung kiếm xoay vun vút, kiếm pháp biến ảo như hàng ngàn con rắn bạc, oai lực như sấm sét cuộn cuộn phóng tới Hận Phá Thiên.

Hận Phá Thiên cũng múa tít gậy Bàn Long. Sức đánh như khai sơn phá thạch tiến vào giữa vùng kiếm ảnh.

Hai bên đều đem toàn lực ra thi triển chiêu thức tuyệt học. Hoa tuyết bị xung lực cuộn lên bay tứ phía, lợi hại vô cùng. Lúc ấy, bất cứ ai nếu đứng gần ắt bị mất mạng vì tốc lực bay của tuyết rất kinh khủng.

Lúc ấy ba cặp đang giao đấu cũng lùi lại ra sau, đứng một bên quan sát trận giao đấu long trời lở đất giữa Hận Phá Thiên và Tri Mệnh Tử.

Nhưng Ngọc Kỳ trong lòng nghĩ đến Nguyên Chân và Triệu Tường, lòng chàng nóng như lửa đốt, không còn hứng thú để quan sát cuộc thi triển tuyệt học trên võ lâm của hai đại kỳ cao thu nữa.

Chàng xông vào một tên tử y ồm cầm cây búa to lớn, hét lớn:

- Người dừng nhàn hạ xem hoa, tiếp chiêu đi.

Nói đoạn chàng vung kiếm vun vút lao tới.

Tên tử y cũng quát lớn:

- Khốn kiếp, người cũng muốn chết à?

Đoạn y tức thì vung búa ra chiêu dồn dập, Ngô Cương Phạt Lâm, Mãnh Cư Môn đoạn biến chiêu Cuồng Phong Vũ Tuyết cả một vùng búa ảnh ngợp trời, sức đánh như khai sơn phá thạch, tiến công phòng thủ kín mít. Một búa bổ tới sức nặng ngàn cân dường nói là người, đến đá tảng cũng vỡ nữa là, cương phong tạo ra cuộn cuộn như đá lở.

Ngọc Kỳ cũng bị cương phong mãnh liệt cuộn tới không cách nào ra chiêu, chàng đành lùi ra sau mấy bước.

Đoạn chàng dạt qua trái dụ búa của đối phương chém tới, đoạn lại quay qua phải đâm kiếm tới. Thân hình như quỷ mị của chàng sử dụng Hoán Ảo Hình Bộ nhanh như cắt, tiến gần đến đối phương ra chiêu Ngân Hà Phi Tinh ngân quang của kiếm phát ra chói lòa như vô số ngôi sao sáng.

Tên tử y vung búa tới bỗng thất kinh khi thấy Ngọc Kỳ đã phóng kiếm ở bên phải. Y thất kinh tránh nhanh sang trái vung búa ra đỡ kiếm.

Soạt một tiếng, tiếp đó tên tử y bỗng rú lên một tiếng, thì ra kiếm của Ngọc Kỳ đã xén đứt nửa vành tai phải của y.

Công lực của tên tử y thực mạnh hơn Ngọc Kỳ nhiều, nhưng Ảo hình bộ pháp của chàng quá lợi hại chỉ một sơ suất mà y đã suýt mất mạng. Song, y nổi giận không cam tâm chịu thua, lao đến Ngọc Kỳ vung búa chém loạn ngẫu như mất trí.

Ngọc Kỳ bình tĩnh triển khai chiêu Loạn Xá Tinh La ung dung bay kiếm tạo ra vô số ngân tin khiến đối phương lóa mắt, nhanh như điện xẹt, ngay lập tức chàng lại dùng Hoán ảo hình bộ phóng ra sau đối phương đâm tới ba nhát.

Tên tử y bị trúng ba nhát kiếm vẫn còn đà lao tới Ngọc Kỳ lúc này, nhưng lúc này máu tươi phun vọt khiến y té nhào lăn ba vòng dưới đất, sau cùng tắt thở.

Thanh Hoa đứng dưới nhìn lên nói với Tây Vi:

- Vi muội, hãy nhìn Kỳ ca kiếm thuật cao siêu.

Tây Vi cười nói:

- Đúng vậy, rất giống một cao thủ kỳ tài kiếm thuật.

Thanh Hoa giờ kiếm nói:

- Thời giờ không còn nhiều nữa, chúng ta ra tay giết sạch chúng đi.

Chí Trung cũng hét lớn:

- Ra tay.

Thanh Hoa một tay múa kiếm loang loáng lao vào bọn bạch y, một tay phóng ra Ngự phúc châm hạ thủ đối phương nhanh như cắt, máu bọn bạch y nhuộm đỏ cả khoảng tuyết trắng.

Hận Phá Thiên và Tri Mệnh Tử hai vị cao thủ trong vũ nội đã đánh hơn ba mươi lần chiêu vẫn chưa phân thắng bại, găm ghè nhau từng phân sinh tử, gay cấn vô cùng.

Vốn trước Hận Phá Thiên

Đã từ bỏ vũ nội, không muốn theo con đường ác đạo nữa, khi ra tay thường nhớ đến dĩ vãng tội lỗi của mình trước đây nên đôi khi không đành ra tay. Song thấy đối phương tảo tợn, tàn độc quá, lão Hận Phá Thiên

Cũng nộ khí phùng phùng thi triển tuyệt học quyết tâm hạ thủ đối phương. Còn Tri Mệnh Tử lúc này bị Hận Phá Thiên

Thóa mạ cũng nổi giận lôi đình tung ra toàn độc chiêu kỳ học của độc môn. Hai bên công lực cân bằng, cục diện căng thẳng vô cùng.

Còn Cô Lão Nhi với thanh trường kiếm cũng tranh nhau từng thế một với tên tử y sử dụng cây roi nhuyễn tiên lúc này.

Hai bên giao đấu với nhau thi triển nội lực và chiêu thức cũng đến độ cực kỳ thâm hậu, sử dụng toàn những độc môn tuyệt học của mình, rất khó đoán được ai hơn ai kém.

Thần Kiếm Thư Sinh lúc này cũng ra chiêu như trăng giang đại hải, cuộn cuộn tấn công đối phương. Y và tên bạch y nhân, kẻ tiến người lùi. Một lát sau đã cách xa những người khác đã hơn năm, sáu trượng.

Bỗng Thần Kiếm Thư Sinh dùng thuật truyền âm nhập mật nói với tên bạch y:

- Mau mật báo với Huyện Hàm đại sư kế hoạch không thể thay đổi.

Tên bạch y cũng dùng thuật truyền âm nhập mật hỏi:

- Còn những tên đó thì sao?

- Mấy con nha đầu đã nghi ngờ ta, không cần nữa.

- Vạn nhất tên súc sinh họ Dương kia không bị mắc bẫy trốn thoát được, há không phải uống công phí sức của thiếu công tử hay sao?

- Ta sẽ dùng bộ mặt khác để tiếp cận với hắn.

- Thiếu công tử không phải đã dùng đến con người thứ hai rồi hay sao?

- Ta còn cái thứ ba nữa. Còn nhị nha đầu đâu rồi?

- Tiểu thư đã nhìn rõ dung mạo của tên súc sinh họ Dương, có thể một lát nữa sẽ hiện thân.

- Dận nàng phải cẩn thận vì tên súc sinh đó, công lực thâm hậu lắm.

- Thiếu công tử cứ yên tâm, tiểu thư không chịu thua bất cứ ai đâu.

- Còn tứ nha đầu nếu bị thương tổn gì là ta hỏi tội người đó.

- Tiểu nhân tuân mệnh.

- Cút đi!

Thần Kiềm đột nhiên quát lớn, liên tiếp tấn công liền ba chiêu.

Tên bạch y vội thối lui ra sau, nghiêng răng rít lên:

- Súc sinh. Sau này ắt có dịp sẽ gặp lại người.

Nói xong, tên bạch y phóng mình vọt đi ngay trước khi Phi Hồng lao tới, chỉ trong nháy mắt đã mất hút.

Phi Hồng biết đuổi theo không kịp, và lại phía trước nhất định có mai phục của địch nên quay người về phía Thần Kiềm Thư Sinh mỉm cười nói một cách bóng gió:

- Dương đại hiệp, một chiêu lúc này của đại hiệp có thể lấy mạng của y, sao lại để hấn thoát?

- Thần Kiềm cười đáp:

- Tại hạ có lãnh giáo với y rồi, cũng định không chế hấn nhưng tiếc rằng lực bất tòng tâm.

Phi Hồng quắc mắt liếc y một cái đoạn chạy đến bên Thanh Hoa.

Lúc bấy giờ bọn Bạch y cũng đã bị tổn thương khá nhiều. Một số bỏ trốn, trên đồi Hận Phá Thiên và Tri Mệnh Tử vẫn đang thi triển tuyệt học. Mỗi một chiêu đánh ra oai lực như sấm dậy. Cô Lão Nhi cũng đang giao đấu với một tên tử y khác.

Lúc ấy Hận Phá Thiên hét lớn với bọn Ngọc Kỳ:

- Tiểu huynh đệ, sự việc không thể chần chừ được, các người mau tiến vào bên trong đi, đừng lo cho bọn ta.

Tri Mệnh Tử cũng quát lớn:

- Khốn kiếp, mạng của người còn khó mà giữ được lại còn la hét lớn tiếng nữa à?

Thanh Hoa lúc ấy đứng bên ngoài nói:

- Tên tử y này kiếm thuật lợi hại quá, cương khí hộ thân đã đạt cảnh giới, nếu không dùng bảo đao khó lòng mà đả thương y, ta phải giúp lão tiên bối một tay mới được.

Chí Trung vội cản lại nói:

- Tiểu thư, đừng lên, cho dù tiểu thư có lên cũng không giúp được gì đâu. Vô cực thái hư thần công của tiểu thư mới chỉ có năm hỏa hầu chống không lại cương khí của hắc đầu, xin đừng mạo hiểm. Vả lại hai người đều là các cao thủ tiền bối trong vũ nội, nếu tiểu thư nhúng tay vào chỉ khiến Hận Phá Thiên khó xử.

- Nhưng chúng ta không thể để họ kéo dài thời gian được. Vị tiên bối ấy cũng biết không phải dễ dàng hạ thủ được, nên đã bảo chúng ta đi trước.

Giang Hồ Khách cũng tiếp liền:

- Xin các vị cứ đi đi, nơi đây tại hạ và Cát huynh sẽ lo liệu.

Chí Trung quay sang nói với Khâu Ứng Xương:

- Chúng tôi xin đi trước, thật đã làm phiền đến các vị quá.

Nói đoạn Chí Trung phát tay, dẫn đầu đoàn người tiến về phía trước.

Quang cảnh nơi đây đã nhô lên lởm chởm, mạch núi trải dài, hình thành nên sáu hành lang nhỏ, vòng vo dễ dàng khiến người đi lạc lối.

May một điều ngọn núi Hồ Trảo Sơn ở giữa cao vút có mây che trên đỉnh rất dễ nhận ra, bốn người Ngọc Kỳ nhắm hướng ấy rảo bước.

Đứng ở đây phóng mắt nhìn khu vực Hồ Trảo Sơn, có thể nhìn thấy cảnh vật ở dưới cốc rất đẹp mắt, rõ ràng. Nhưng dấn thân vào trong cốc mới thấy hoàn toàn không phải vậy, nếu đi vào trong cốc khu rừng mới thấy cảnh vật rậm rạp, u linh không phân biệt được phương hướng.

Thần Kiếm Thư Sinh vừa đi vừa chỉ đông chỉ tây nói chuyện huyền thoại, bình luận nên đi hướng nào, lối nào, ra về ta đây am hiểu lắm.

Nhưng Ngọc Kỳ trong lòng đã có tính toán, đối với địa thế của vùng núi này chàng rất thông thuộc, chỉ đôi khi mới phủ nhận những ý kiến phát biểu của Thần Kiếm, còn đều tập trung dấn bước đi tới. Cuối cùng chàng không thể nhẫn nại nữa, lên tiếng:

- Đại ca, tiểu đệ đã có tính toán, cảnh vật ở vùng này trước khi xuống cốc núi. Tiểu đệ đã ghi nhớ trong lòng, không thể sai được đâu, chúng ta đi mau.

Đoạn hai người phi thân vào một khu rừng trước một ngọn núi.

Họ đi được rất lâu song điều kỳ lạ là không hề phát hiện bóng dáng kẻ địch.

Bọn họ đi không biết gặp bao nhiêu lần bị đánh, kẻ thù bị tổn thương vô số, còn bọn họ vẫn an toàn. Nói về bọn Tri Mệnh Tử bị Hận Phá Thiên cầm chân, liên tục kêu người tiếp ứng, cũng chỉ mất mạng uống công.

Bọn Ngọc Kỳ đi tới một bìa rừng thì bỗng đâu xẹt tới một bóng quái nhân cao to, trên chiếc áo dài của y có thêu hình một con rít màu xanh phát sáng chói lòa. Hóa ra là Độc Vô Thường Ban Biên Hòa, danh chấn trong hắc đạo lẫn bạch đạo.

Thần Kiếm hét lớn một tiếng, vung kiếm chém tới.

Độc Vô Thường vẫn không ngừng tiếng cười ghê rợn của y, đột ngột vung gậy, sức mạnh như núi nhắm hướng kiếm tung ra. Công lực của y so với Thần Kiếm cao hơn nhiều, hạ thủ nhanh như sấm giập, khiến cho Thần Kiếm không thể sử dụng biến chiêu được.

Choang một tiếng nổ lớn, bỗng thấy Độc Vô Thường thối lui một bước, Thần Kiếm Thư Sinh bị hất bay ra sau tám thước, rơi xuống đất thối lui ra sau. Ngọc Kỳ trong khoảnh khắc ấy đảo người qua trái, chàng tung kiếm định lao tới.

Độc Vô Thường không tiếp chiêu, y lách nhanh qua phải nói:

- Khoan, dừng tay. Độc Vô Thường có lời muốn nói.

Ngọc Kỳ vẻ mặt đầy căm giận nói:

- Người quả nhiên cũng là đồng đảng của chúng, đến đây cản trở chúng ta.

Độc Vô Thường nổi giận quát:

- Hồ đồ, ta đến đây chính là muốn cứu người đó.

Thần Kiếm cười lớn nạt rằng:

- Lão quỷ này muốn cứu người, thế gian này có chuyện mặt trời mọc ở hướng tây.
Ha ha!

Độc Vô Thường vung gậy chỉ vào mặt Thần Kiếm quát lớn:

- Đừng khoác lác, thân phận của người ta đã hỏi minh bạch, người muốn ta nói ra không? Vô Thường quỷ này tà tâm tàn độc nhưng hành sự quang minh chính đại, tuyệt không lén lút lút lút, không dám gặp người. Người là thứ gì, có tư cách gì mà nói chuyện với ta. Cút ngay, đừng để ta nổi giận đó nhé.

Thần Kiếm biến sắc quát lớn:

- Thật không kiếp, dám ăn nói hồ đồ ở nơi này, người tìm lộn người rồi. Nộp mạng đi.

Nói đoạn y vung kiếm định xông tới.

Thanh Hoa bất ngờ cũng vung kiếm, chặn ngang giữa hai người nói lớn:

- Dương đại hiệp hãy khoan, hãy nghe tên ác tặc này nói xong ra tay kết liễu y cũng chưa muộn mà.

Thần Kiếm Thư Sinh quát lớn:

- Dâm đồ! Người nói đi, bốn công tử sẽ chờ lấy mạng người sau cũng được.

- Hứ! Luyện thêm hai mươi năm công phu nữa hãy đến gặp ta. Trước mắt ta đã bắt được một tên đồng đảng với người, hỏi ra lẽ rồi. Người tưởng mấy cái thứ Bách Độc Long có thể qua mắt ta ư? Lão phu làm người không hề ngậm máu phun người, chưa có chứng cứ rõ ràng ta sẽ không hồ đồ. Người đừng lo lắng, nhưng không lâu đâu, người sẽ phải lộ nguyên hình hồ ly ra thôi.

Thanh Hoa đột nhiên hỏi:

- Lão tiền bối, người nói Bách Độc Long ở đây à?

Y không đáp mà quay sang Ngọc Kỳ nói:

- Ta đã tìm ra lão mù, y đã đem chuyện tra khảo người ở Bạch Mã tự nói ra tường tận. Tiểu huynh đệ, Độc Vô Thường ta đây cả đời chưa phục một ai cả, lão mù cũng vậy, nhưng đối với người thì quả khẩu phục tâm phục. Người có thể chịu đựng nổi Huyền Âm chân khí thụ kinh của lão Huyền Âm, thật sự ta không có tư cách làm sư phụ người được. Nhưng chúng ta có thể kết làm bằng hữu. Đây, cho người đó.

Nói đoạn y rút ra một cái túi nhỏ, bên trong chứa rất nhiều bình, lọ nhỏ đưa cho Ngọc Kỳ nói tiếp:

- Ở đây có một số kỳ dược để giải độc, ta có viết cách dùng minh bạch để ở trong ấy. Tặng người chỉ dụng lúc hành hiệp giang hồ.

Ngọc Kỳ đưa tay tiếp lấy thì Thanh Hoa cản lại nói:

- Phải nên đề phòng tâm địa của kẻ lạ mặt.

Nhưng Ngọc Kỳ đã đón lấy túi nhỏ nói luôn:

- Xin đa tạ thâm tình của lão tiền bối.

Độc Vô Thường bĩu môi cười với Thanh Hoa nói:

- Tiểu cô nương, nếu người muốn sánh vai với hần hành đạo giang hồ, phải nên học cách lễ phép hào hiệp của hần. Người có trí hơn người, có thể giúp hần khỏi bị trúng bẫy của kẻ khác.

- Nói bậy.

Thanh Hoa nói vẻ mặt đỏ bừng vì thẹn, kỳ thực trong lòng nàng sung sướng vô cùng, nhịn không được cũng đưa mắt liếc nhìn Ngọc Kỳ.

Độc Vô Thường cũng vui, song vẻ mặt khúg khiếp của y vẫn rất đáng sợ:

- Tiểu huynh đệ, các người đừng bao giờ lên Hồ Trảo Sơn từ hướng giữa núi, nơi đó có mai phục Mê hồn yên trận, lợi hại lắm. Trước đây ta và Hận Phá Thiên cũng muốn giúp người song chúng sợ dọa sẽ giết con tin, chúng ta đành bó tay, ở dưới núi lo lắng uổng công, cho nên chúng an bày trận đồ thế nào, chủ nhân là ai ta cũng không rõ. Bây giờ các người đi đi thôi. Chúc may mắn.

Đoạn quay sang Thần Kiếm Thư Sinh nói:

- Gã thanh niên kia, chúng ta ắt có ngày gặp lại, mong rằng lúc đó có thể đem thân phận của người làm rõ đen trắng. Người cố gắng chờ đi.

Thần Kiếm cười lạnh đáp:

- Họ Dương ta nhất định sẽ chờ để lãnh giáo vài chiêu với người.

- Ha ha! Người họ Dương? Trên đời này không ngờ cũng có cao thủ đổi tên hoán họ. Thật hiếm thấy trên giang hồ.

Nói xong y đảo người phi thân phóng đi.

Thần Kiếm cũng liền phi thân bám theo mất hút. Ngọc Kỳ thấy vậy vội la lên:

- Dương đại ca...

Nhưng Thanh Hoa đã nắm lấy gấu áo Ngọc Kỳ khẽ giật nói:

- Cứ để cho hần đi, thật là một con người nham hiểm.

Chí Trung phía sau giận dữ nói:

- Tên cầu trệ đó đã đi rồi.

- Ai là cầu trệ đã đi chứ? Ngọc Kỳ hỏi.

- Thì là Thần Kiếm Thư Sinh chứ còn ai. Chí Trung đáp.

Sau đó tất cả họ tiến vào trong rừng, họ đi không bao lâu thì ở bìa rừng nơi những tàn cây rậm rạp có ba bóng trắng tập hợp lại, một tên thân người mảnh mai trong số chúng cất giọng mượt mà nói:

- Tiểu Phương, người đi báo với đại hòa thượng, ta muốn bắt sống chúng.

Tên mảnh mai bên tả nói:

- Không kịp đâu tiểu thư, những người có mặt ở Hồ Trảo Sơn đang chờ chúng, không thể thay đổi mệnh lệnh của y được.

- Tiểu Cúc, người đi vậy. Giọng của “tiểu thư” lộ vẻ giận dữ.

Tên bên hữu lắc lắc đầu nói:

- Tiểu thư, thật sự đã trễ rồi. Cho dù tiểu nữ có đến báo, đại hòa thượng cũng không thể thay đổi kế hoạch. Lời của chủ nhân y còn không nghe nữa, huống hồ gì...

Vậy ta sẽ đi. Nói xong, tên “tiểu thư” phóng mình như bay phút chốc đã mất dạng nơi bìa rừng.

Nói về bọn Ngọc Kỳ đi đến nửa đường bỗng thấy trước mặt mồm đá nhô ra lởm chởm, cả vùng nơi đây khô cằn không hề có màu xanh của bất cứ loại thảo mộc nào, quang cảnh âm u vắng vẻ đến rợn người, phía trước có đám sương mỏng màu xanh bay tỏa khắp một vùng. Chàng không biết đó có phải Mê hồn yên trận không, nhưng vẫn tin lời Độc Vô Thường, cùng mọi người theo một con đường nhỏ chuyển hướng phi thân đi.

Lúc đó bỗng xuất hiện năm, bảy tên vận áo xanh che mặt sóng đôi mắt chúng lộ vẻ thất vọng vô cùng, chúng ngoái nhìn theo bọn Ngọc Kỳ, một tên lên tiếng:

- Theo đường này mà đi.

Ngọc Kỳ cười lớn nói:

- Các hạ khỏi phiền. Mê hồn yên trận để dành cho các người tự thưởng thức đi.

Nói xong bọn Ngọc Kỳ tám người phi như bay lên phía trên cao của núi. Trên núi là khu rừng nhỏ. Thân pháp của bọn Ngọc Kỳ nhẹ nhàng, nhanh như chim bay nên chẳng mấy chốc họ đã lên khu rừng nhỏ âm u phía trên núi.

Quang cảnh trên núi địa thế hiểm trở, hơi nước bốc lên gặp khí tạo thành sương mù dày đặc, tạo cho quang cảnh thêm âm u, lạnh lẽo. Hình dạng các mồm đá cổ quái, phía dưới là các vực đá bị sương che phủ mờ mờ tạo nên cảm giác đáy vực rất sâu nguy hiểm khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng rùng mình khiếp sợ. Sâu vào một chút là một cốc đá. Bên trong cốc địa thế thấp nhất, bốn bề toàn là đá chồm, phía bắc có một phiến đá khắc chữ “*Hồ Khẩu nhai*”.

Trên chỗ cao bên trong có bày mười cái ghế, ngồi trên đó là mười tên vận tử y. Những tên này ăn vận che mặt toàn vải tím.

Phía sau chúng là mười sáu tên che mặt ăn vận toàn màu đen. Hình như là hộ vệ thì phải. Chúng khoanh tay đứng im. Phía dưới thấp hơn có tám tên thân người cơ bắp vạm vỡ, mặc quần đen nửa thân trên để trần, tóc xõa ra vai, tay vác những thanh quý đầu đao sáng loáng. Chúng đứng im như tượng đá bất động vô hình. Bất cứ ai nhìn vào cũng dễ dàng nhận ra chúng là những tên đao phủ chuyên nghề hành quyết tội phạm.

Cạnh đó có hai cây thập giá mắc trên một thân cây cột lớn, trên thập giá trói hai người chỉ vận quần đoản, thập giá khẽ lúc lắc, song thân người không hề cử động được. Bên dưới hai cây thập giá này là rừng đá nhọn lởm chởm, nguy hiểm khôn lường.

Phía dưới giá gỗ xếp bằng là mười tên đại hán cũng vạm vỡ to lớn, vai vác quý đầu đao sáng loáng.

Từ chỗ Ngọc Kỳ đứng có thể nhìn được toàn bộ tình thế nhưng vì cách xa quang cảnh trên nên chàng không nhìn rõ hai người treo trên giá là ai, và cũng không tưởng tượng được tình hình ở đó ra sao, phía dưới thân cột gỗ bên cạnh giá gỗ có gì nguy hiểm.

Tang tang tang có ba tiếng thanh la nổi lên, kế đó xuất hiện một tên vận tử y chỉ tay về phía một tảng đá phẳng, cao giọng nói:

- Mời quý khách thượng nhai thương lượng.

Nói đoạn y phóng mình nhắm đến chỗ đó bay tới.

Cùng lúc đó Ngọc Kỳ cũng phi thân vút lên, đoạn điểm nhẹ xuống tảng đá đó.

Tên vận tử y thấy chàng bay đến thân thể dũng mãnh, vội xua tay rồi rút né người sang một bên nói gấp:

- Chào tôn giá, xin nghe tại hạ. Vừa nói y vừa chỉ vào hai người bị treo trên thập giá. Xin nhìn họ trước, chính là hai bằng hữu của các hạ đấy.

Ngọc Kỳ cảm tưởng như máu huyết ngừng lại, vì chỗ chàng đứng khá gần hai cây thập giá hợp với hai vách núi thành một hình tam giác. Nhìn kỹ thì thấy ngay hai người ấy chính là Triệu Tường và Nguyên Chân.

Phía dưới họ, sâu khoảng năm, sáu chục trượng toàn là đá nhọn, hơi khí bốc lên dày đặc, bốn bề toàn là đá. Nếu như không may từ trên mà rơi xuống thì thân thể coi như nát vụn, thành một đồng thịt bầy nhầy mà thôi. Chàng lo sợ song giận dữ vô cùng, hét lớn một tiếng bước lên một bước.

Tên tử y xua tay lắc đầu nói:

- Các hạ cho dù có giết ta, cũng vô ích. Hơn nữa, lại nguy hại cho tính mạng của bằng hữu, hãy nhìn họ đi, bất cứ ai trong các hạ mà động thủ thì bằng hữu của các hạ sẽ xương tan thịt nát. Các hạ là người thông minh, chắc chắn không làm những chuyện đại dột ấy chứ?

- Súc sinh, các người muốn gì. Nói mau?

- Xin đợi một chút, chủ nhân tôi sẽ đàm đạo với các hạ, xin đừng vọng động tiến lại gần, nếu không...

- Nếu không thì sao? Chí Trung cướp lời y hỏi.

- Thì tính mạng của họ tại hạ không dám đảm bảo.

Lúc bấy giờ Thanh Hoa trong lòng đau như cắt, chịu không nổi, nàng nghiêng răng phóng tới bên trái hang núi, tiếp đó Tây Vi cũng phóng người theo sau.

Khoảng cách hai phía không xa lắm, nên nhất nhất cử động của đối phương khó qua mắt người, tám tên đại hán giơ đao lên phòng bị, hai tên khác tiến lại gần giá gỗ, giơ đao chực chờ lệnh tên áo tím sẽ tức thời ra tay. Tên áo tím giơ tay lên, có ý chờ Thanh Hoa, Tây Vi bay đến, không hề lộ vẻ sợ sệt gì cả.

Thanh Hoa phóng tiến dưới nhai, thì dừng lại, tên áo tím liền nói:

- Con nha đầu kia, bất cứ ai tiến lên một bước, thì hai tên treo trên thập giá sẽ xương tan thịt nát đó, không tin thì cứ thử xem.

Giọng nói y lạnh như băng, nhưng vô cùng kiên quyết, không chút ngập ngừng nếu đối phương vọng động thì y sẽ hạ lệnh chặt dây trói con tin cho rơi xuống vực đá lập tức.

Hai nàng lúc này nước mắt ràn rụa thất sắc, trong lòng đau khổ vô cùng, đành phải lùi lại.

- Ngoan ngoãn như vậy mới được chứ.

Tên áo tím cười một cách man đại đắc thắng. Đoạn y nói tiếp:

- Giờ tại hạ xin cáo lui.

- Hừ, người đừng hòng đi, người cũng là con tin của ta đó. Ngọc Kỳ nói.

Tên áo tím cười điên dại, đoạn nói:

- Tại hạ bất quá chỉ là con chốt thí, có chết thêm trăm ngàn tên khác ở đây có lẽ cũng chuộc không nổi tính mạng quý bằng hữu của các hạ.

Nói xong y rảo bước đi ra xa.

Ngọc Kỳ và Chí Trung nhìn nhau không ai nói với ai điều gì cả. Lúc ấy bốn phía trong cốc cờ đủ màu bay phấp phới, bóng người lơ nhố, xem ra số lượng kẻ địch không kém ba trăm người vận y phục đủ màu sắc bạch, tử, hắc.

Thanh Hoa nhìn quang cảnh quá lo lắng lên tiếng:

- Chúng ta nên tìm thời cơ khống chế bọn này, không thể để chúng làm khó chúng ta như thế này được.

Chí Trung liền nói:

- Sự việc đã đến nước này đành phải bình tĩnh mà chờ tùy cơ ứng biến để tìm đường sống. Nếu hồ đồ vọng động, đừng nói đến chuyện cứu người, đến tính mạng mỗi người cũng khó lòng mà giữ được. Bá Vạn Niên giậm chân, nói:

- Tiếc là chúng ta đến trễ một chút, những cây thập giá kia chúng chỉ vừa mới dựng lên thôi. Mọi chuyện đều do tên súc sinh khốn kiếp Thần Kiếm Thư Sinh tạo ra. Nếu mà hấn lọt vào tay ta, ta thề sẽ xé xác hấn ra.

Ngọc Kỳ hối hận đau khổ vô cùng, mọi người đều căm hận Thần Kiếm, chỉ có chàng coi hấn là bằng hữu. Những lời vừa rồi của Bá Vạn Niên như hàng ngàn mũi kim đâm vào tim chàng.

Chàng hướng mặt về phía nhai, tay nắm chặt, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay. Chàng đau khổ vô cùng.

Lúc ấy bỗng vang lên một giọng nói đinh tai nhức óc, vang vọng khắp hang động, âm thanh đó lúc như lọt vào tai người, lúc dường như phiêu diêu bên ngoài tai, nghe âm hưởng có lẽ cách xa hơn tám, chín chục trượng, chứng tỏ người phát ra đang sử dụng tuyệt học Thiên lý truyền âm mà nói ra.

- Ha! Ha! Các người đã đến đủ rồi à?

Thì ra cách đó hơn năm mươi trượng xuất hiện một tên đại hán.

Chí Trung vẫn cười nhạt, nói lớn:

- Tại hạ Khương Chí Trung, các hạ là ai, tại sao mạo danh bắt bằng hữu của chúng ta?

Đối phương bật cười một tràng ghê rợn, bất ngờ y cởi bỏ mặt nạ và áo bào màu tím bên ngoài, lộ ra một cái áo đen bên trong, đoạn nói:

- Các người thấy rõ chưa, xem ta là Tiểu Diêm La Nguyên Sĩ Anh hay là giả mạo hả?

Nói xong y lại đeo mặt nạ khoác áo tím vào người.

Lúc ấy khoảng cách quá xa, khó mà nhận diện được, huống chi diện mạo của Tiểu Diêm La ra sao chưa có ai thấy qua cả.

Nhưng vì y tư thái oai vệ, giọng nói đầy vẻ tự phụ, nên tám người bọn Ngọc Kỳ đều tin y là Hung đồ Tiểu Diêm La Nguyên Sĩ Anh trên giang hồ, lời của Hận Phá Thiên họ không hề nghi ngờ, nhưng hẳn là người hành sự khó hiểu, có thể Tiểu Diêm La chưa hề cải tà qui chính. Lúc đó Tiểu Diêm La nói:

- Tên họ Khương kia, người là người môn phái nào?

Chí Trung thầm bảo các người trong bọn Ngọc Kỳ:

- Thiếu công tử chưa tiết lộ thân phận, chúng ta có thể nói dối lừa lão quỷ.

Nói đoạn quay sang Tiểu Diêm La nói:

Tiểu Diêm La mau nói ra quỷ kế của người đi, chúng ta quyết sống chết một phen, bất tất vận hỏi nhiều lời.

Tiểu Diêm La bật cười khanh khách, nói:

- Người không nói ra ta cũng không miễn cưỡng, vậy để tên họ Dương kia nói ra.

Ngọc Kỳ tức giận nghiến răng mắng rằng:

- Tên cầu trệ kia, bốn gia ở đây này, có gì nói ra đi, tự nhiên mà sửa.

- Ha ha! Mắng hay lắm. Quả không hổ danh hậu nhân Vương Sư Sư. Tiểu tử, Vương Sư có phải tổ phụ người không? Nếu không dám nhận tổ tông, thì cứ nhận tên vô danh nào đó cũng được. Ha ha!

- Vương Sư anh hùng cái thế, hào khí ngất trời, con cháu của người nhất định cũng không phải là loài rùa hèn nhất rụt cổ đúng không?

- Người chính là nội tôn của Vương Sư? Tên họ là gì?

- Không sai. Tại hạ chính là hậu nhân của Vương Sư. Tại hạ họ Dương tên Ngọc Kỳ. Giờ thì người muốn gì?

- Muốn đổi hai tính mạng bằng hữu kia lấy một chuyện nhỏ có liên quan đến người.

- Nói đi. Ngọc Kỳ gần giọng quát.

- Vương Sư anh hùng cái thế, không những võ công thượng thừa, thần lực cái thế, mà còn mưu trí hào hiệp hơn người. Người tự hào là hậu nhân của người ắt hẳn thần lực võ công cũng tuyệt luân tài mạo hơn người. Nay các anh hùng thiên hạ ở đây đều muốn thử xem tài mạo người thật sự hơn người không?

Ngọc Kỳ giờ kiếm chỉ bốn người vây quanh Tiểu Diêm La, cười lên một tràng rợn người, nói:

- Ha ha! Người nói bọn chúng là anh hùng trong thiên hạ ư? Một đám giặc cỏ vô danh tiểu tốt, ai là anh hùng mau ra đấu với Dương mỗ ta đây.

Bốn phía rì rào tiếng người, có hai tên định xô ghế đứng dậy, nhưng Tiểu Diêm La đã trừng mắt ngăn chúng lại. Ngọc Kỳ lúc ấy đứng oai nghiêm tay chống kiếm, một tên vận tử y lao ra, song Bá Vạn Niên định xông tới ngăn y lại. Ngọc Kỳ lúc ấy kêu lớn:

- Bá thúc thúc, để mặc y lên.

Đột nhiên một tên áo tím phóng xuống nhai, thân pháp y rất nhanh. Y rút thanh trường kiếm, quát lớn:

- Súc sinh, người muốn thử sức với thiên hạ anh hùng. Mạc mỗ này sẽ dạy người một bài học.

- o O o -